

บทนำ

เมื่อ 30 ปีก่อน เรื่องเล่านั้นมีไว้สำหรับเด็ก ๆ และพวกที่คลั่งไคล้ในประวัติศาสตร์ แต่ทุกวันนี้ “การเล่าเรื่อง” คือ กลยุทธ์การสื่อสารอย่างรอบด้าน ที่ผสมผสานหลักการเรื่องความฉลาดทางอารมณ์ การศึกษา ความบันเทิง และประสาทวิทยา เพื่อนำมาใช้ในแวดวงต่าง ๆ อาทิ กฎหมาย การตลาด การพัฒนาองค์กร ความเป็นผู้นำ การดูแลสุขภาพ และการออกแบบที่เป็นมิตรกับผู้ใช้ การเล่าเรื่องนั้นเป็นสิ่งที่แพร่กระจายอย่างรวดเร็ว

ไม่ได้น่าแปลกใจเลย เทคโนโลยีนำพาข้อมูลมาให้เรามากเกินไป ทำให้เดี๋ยวนี้เราจำเป็นต้องใช้กระบวนการรับรู้ในระดับจิตสำนึก เพื่อแปลความหมายของข้อมูลให้กลับไปอยู่ในรูปแบบที่สมองของมนุษย์ใช้ทำความเข้าใจโลกมาตั้งแต่เกิด ซึ่งรูปแบบที่ว่านั้นก็คือเรื่องเล่านั่นเอง วิทยาศาสตร์จึงเข้ามามีส่วน สมองเราคิดเป็นเรื่องเล่า หลังจากหนังสือเล่มแรกเกี่ยวกับการเล่าเรื่องที่มีชื่อว่า *The Story Factor* วางแผงในปี ค.ศ. 2000 ฉันได้สังเกตเห็นว่าการสื่อสารทุกประเภทพัฒนามากขึ้นเมื่อผู้คนเรียนรู้วิธีการประดิษฐ์และบอกเล่า

เรื่องที่มีความหมายต่อทั้งผู้เล่าและผู้ฟัง เรื่องเล่าเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ ด้วยคุณค่าด้านความสัมพันธ์ของมนุษย์ และฟื้นคืนแรงจูงใจอันทรงอำนาจซึ่งบังเกิดขึ้นเมื่อเราต่างรู้สึกถึงสิ่งที่มนุษยชาติมีร่วมกัน

เมื่อคุณรู้วิธีการเสาะหาและเล่าเรื่องราวที่มีความหมายลึกซึ้งซึ่งกินใจต่อทั้งตัวคุณและผู้ฟัง ถือว่าคุณมีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการยอมรับ เข้าใจ และโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นแล้ว นักเล่าเรื่องที่เก่งที่สุดเรียนรู้ที่จะใช้ปฏิกริยาตอบสนองทางอารมณ์ของตนเองเป็นเครื่องค้นหาและกระตุ้นปฏิกริยาตอบสนองทางอารมณ์ของผู้อื่น

เมื่อคุณฝึกเล่าเรื่องของตัวเอง คุณก็จะได้เรียนรู้ว่ารายละเอียดแบบไหนทำให้เรื่องมีชีวิตชีวา การเล่าเรื่องส่วนตัวเป็นโอกาสที่คุณจะได้ฝึกลำดับเรื่องราวและรายละเอียดที่กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกเพื่อสร้างบริบทใหม่ ๆ ยิ่งกว่านั้น การเล่าเรื่องของตัวเองยังเป็นโอกาสที่คุณจะได้รับคำติชมจากมนุษย์จริง ๆ ที่มีชีวิตจิตใจ ไม่ใช่จากการคาดเดาเอาเองซึ่งอาจตรงหรือไม่ตรงกับการตอบสนองจริง ๆ ก็ได้

เมื่อการพยายามสื่อสารของเราขาดความรู้สึกว่ามีมนุษย์อยู่ตรงนั้น จะเนื่องจากความมึนงงหรือจากความตั้งใจอันดีก็ตาม พลังของการสื่อสารจะอ่อนลง มีรูปแบบของการสื่อสารมากมายเหลือเกินที่อวดอ้างว่าได้ผสมผสาน “ลักษณะ 7 ประการของวิดิโอไวรัล” หรือหลักการ “พาดหัวดึงดูดใจ 5 ประการ” ซึ่งนี่ก็เป็นการยืนยันว่าการไปสู่เป้าหมายที่แท้จริงในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์นั้นไม่ได้มีแค่หนทางเดียว

คำแนะนำสำหรับการเล่าเรื่องโดยส่วนใหญ่มักจะแนะนำให้คุณสร้างเรื่องราวจาก *ภายนอกสู่ภายใน* ทุกเรื่องเล่ามีองค์ประกอบบางอย่างที่เหมือนกัน เช่น มีเค้าโครงเรื่อง บุคลิกของตัวละคร สถานที่ ความขัดแย้ง และทางออกของปัญหา แต่ละ เรื่องต้องมียุทธศาสตร์ประกอบเหล่านี้ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เรามีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องได้ มันเพียงแต่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเค้าโครงเรื่อง บุคลิกของตัวละคร สถานที่ ความขัดแย้ง และทางออกของปัญหาเท่านั้น ในทางกลับกัน การเล่าเรื่อง

ของตัวเองสอนให้คุณรู้จักเล่าเรื่องจากภายในสู่ภายนอก โดยตั้งต้นที่อารมณ์และความเกี่ยวข้องส่วนบุคคล ดังนั้น ถ้าคุณไม่เล่าเรื่องออกมาจากใจ เรื่องนั้นจะไม่ก่อให้เกิดผลอะไร แต่เมื่อคุณเล่าถึงสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตและงานของคุณซึ่งตัวคุณเองประทับใจ คุณจะเชี่ยวชาญการหาเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับชีวิตและการทำงานที่จับใจคนฟัง

การเล่าเรื่องส่วนตัวทำให้คุณมองประสบการณ์ตามความเป็นจริง เช่น คุณเล่าเรื่องของลูกค้าคนหนึ่งารู้สึกไม่พอใจเพราะไปไต่ยืมมาแล้วมีคนซื้อรถรุ่นเดียวกับของเขาในราคาเพียงแค่ครึ่งหนึ่งของที่เขาจ่ายไป แต่เมื่อไต่ยืมว่าเรื่องการขายครั้งราคาเป็นแค่ข่าวลือ เขาก็กลับมารู้สึกดีอีกครั้ง แต่ก็ไม่ได้ดีเท่ากับตอนก่อนที่จะไต่ยืมเรื่องโกหกนี้ นี่คือพลังของเรื่องเล่าต่อการตีความประสบการณ์ คนที่ไต่ยืมเรื่องการขายครั้งราคา หรือไต่ยืมว่าเรื่องนี้เป็นข่าวลือตั้งแต่เริ่มแรก จะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ในทำนองเดียวกัน เรื่อง“พ่อแพงลูกชาย” อาจถูกนำมาตีความว่าเป็นการฆาตกรรมหรือการเจาะคอเพื่อช่วยชีวิตแบบฉุกเฉินก็ได้ การเล่าเรื่องจะสอนคุณว่า ผู้ฟังทุกคนล้วนมีเรื่องราวส่วนตัวมากมายที่คุณสามารถดึงมาใช้ประโยชน์ในการสร้างความสบายใจหรือปลุกปั้นอารมณ์ให้เกิดความแปลกใจและกระวนกระวายใจ เมื่อคุณสื่อสารโดยใช้วิธีการเล่าเรื่อง กฎโบว์บาธที่บอกให้เรา “รู้จักผู้ฟัง” จะยิ่งนำมาซึ่งประสิทธิผล

เมื่อคุณสร้างนิสัยการชอบเล่าเรื่องส่วนตัวแล้ว คุณก็จะยังคงค้นพบความคิดดีๆ มาแนะนำเสนอเรื่องเล่าของคุณให้น่าติดตามและกระตุ้นอารมณ์ร่วมจากผู้ฟังได้ หลังจากเขียนบล็อกเล่าเกี่ยวกับการทำงานอาสาสมัครดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายของตัวเองอยู่เป็นเวลาหนึ่งปี มิตรสหายนคนหนึ่งซึ่งอยู่ในแวดวงธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ก็กระตือรือร้นอยากใช้การเล่าเรื่องพิสดารนี้ให้สหภาพคณาจารย์เห็นว่าเขาตระหนักถึงคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของที่ดินแปลงที่เขาอยากจะทำพัฒนา เขาได้เชิญชวนเด็กๆ ในโรงเรียนย่านนั้นให้วาดภาพเหตุการณ์

ประวัติศาสตร์ และนำภาพวาดเหล่านั้นมาใส่ไว้ในสไลด์ที่เขาจะนำเสนอ ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาอาจจะใช้วิธีดึงเอาแผนผังเหตุการณ์ตามประวัติศาสตร์จากในเว็บไซต์ของเทศบาลนครไปแปะในสไลด์ แต่ตอนนี้ เขากลับเลือกที่จะสนุกกับการให้และรับความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์จากเด็กประถมสามเป็นเวลาถึงสองชั่วโมง คุณครูที่โรงเรียนชอบความคิดนี้มาก และเด็ก ๆ เองก็เต็มใจที่จะแบ่งปันภาพวาดของตัวเองด้วย หลังจากนั้นไม่กี่สัปดาห์ มิตรสหายคนนี้ก็ได้รับใบอนุญาตก่อสร้าง

การเข้าใจอำนาจของเรื่องเล่าเป็นทั้งโอกาสที่พิเศษและความรับผิดชอบที่นำพาดูแลหวั่น จงใช้เรื่องเล่าในทางที่ดี

ในฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกของหนังสือเล่มนี้ ฉันได้หยิบยกคำพูดของแบร์รี ชวาร์ทซ์ ผู้เขียนหนังสือ *The Paradox of Choice: Why More Is Less* (นิวยอร์ก: เอ็คโค, 2004) มาแสดงให้เห็นว่าเราต้องการเรื่องเล่ามากขึ้นกว่าที่เคยมาช่วยให้เราเลือกในสิ่งที่ดีและพอใจกับสิ่งที่เราเลือก แบร์รีเขียนไว้ว่า “จะมีจุดหนึ่งที่ทางเลือกทั้งหมดไม่เพียงแต่ไม่ให้ประโยชน์ใด ๆ แต่ยังให้ผลที่ไม่พึงปรารถนาด้วย นี่เองที่เป็นบ่อเกิดแห่งความทุกข์ ความเสียใจ ความกังวลถึงโอกาสที่เสียไป และความคาดหวังที่สูงเกินจริง” ทางเลือกนั้นมีแต่จะมากขึ้นเรื่อย ๆ เราจึงต้องการเรื่องเล่าที่เปี่ยมด้วยความหมายมากกว่าที่ผ่านมา

หลังจากหนังสือเรื่อง *The Paradox of Choice: Why More Is Less* ชวาร์ทซ์ก็ได้ร่วมกับเคนเนธ ชาร์ป เขียนหนังสือเรื่อง *Practical Wisdom* (นิวยอร์ก: ริเวอร์เฮด, 2011) ขึ้นมาอีกหนึ่งเล่ม โดยในเล่มนี้พวกเขาได้พูดถึงความพยายามอย่างไม่สมเหตุผลสมผลของเราที่จะใช้สูตรต่าง ๆ มาอธิบายและลอกเลียนแบบภูมิปัญญา แต่ภูมิปัญญานั้นผันตามสถานการณ์ ดังนั้นเมื่อคำตอบคือ “แล้วแต่สถานการณ์” สูตรตายตัวย่อมใช้การไม่ได้ แชนโปล์ ร้านค้าออนไลน์ค้นพบว่าการบริการลูกค้าที่ยืดเยื้อเป็นผลจากเรื่องเล่าและวัฒนธรรม

ขององค์กร ไม่ใช่บทสนทนาของพนักงานคอลเซ็นเตอร์ที่ถูกกำหนดไว้ตายตัว พนักงานบริการลูกค้าของแชปโปส์ไม่มีบทสำหรับสนทนากับลูกค้า บริษัทส่งเสริมให้พนักงานมีความคิดสร้างสรรค์และปรับเปลี่ยนวิธีการพูดให้เหมาะกับลูกค้าแต่ละรายตามสถานการณ์ โดยอิงจากค่านิยมหลักขององค์กร การบริหารจัดการด้วยเรื่องเล่าอาจทำให้รู้สึกเหมือนกับกำลังล่องลอยกลางอากาศโดยไม่มีตาข่ายคอยรองรับอยู่เบื้องล่าง แต่ตาข่ายแห่งความปลอดภัยที่สร้างจากสูตรตายตัว นโยบาย บทสำหรับการสนทนา และกฎเกณฑ์ ก็เป็นเพียงสิ่งที่เราหลงผิดคิดว่าความเป็นระบบระเบียบจะก่อให้เกิดคุณภาพ แต่ในแง่อารมณ์ความรู้สึกแล้ว ความเป็นระบบระเบียบทำให้รู้สึกถึงความเย็นชา เรื่องเล่านั้นมีความยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ง่ายกว่า จึงเหมาะแก่การตอบสนองต่อสถานการณ์หลากหลายและมีเอกลักษณ์ภายในโลกที่เต็มไปด้วยความคลุมเครือและอารมณ์ความรู้สึก

อาริสโตเติลได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ช่างฝีมือไม่ได้ใช้ไม้บรรทัดวัดแนวโค้งเว้า แต่เลือกใช้สายเทปวัดระยะที่สามารถโค้งงอเข้ากับรูปทรงของวัตถุได้แทน ไม่ว่าจะสูตรหรือกฎจะยอดเยี่ยมแค่ไหน มันไม่มีทางเทียบได้กับความรู้ความเข้าใจของคนที่แฝงอยู่ในเรื่องเล่า ซึ่งความเข้าใจนี้มีความยืดหยุ่นจึงสามารถโค้งและงอ สร้างสรรค์ และปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ได้

เมื่อคุณสามารถพัฒนาทักษะที่เราใช้ในการเข้าใจโลกซึ่งติดตัวมาตั้งแต่เกิดให้กลายเป็นเรื่องที่เราเล่าให้ตัวเองฟังได้แล้ว คุณจะเข้าใจกระแสแห่งภูมิปัญญาอันล้ำลึกที่จะช่วยให้สื่อสารได้ดีและจริงใจมากขึ้น ถึงแม้เราจะหลอกตัวเองมาเป็นเวลาหลายสิบปีว่า งานไม่ใช่เรื่องส่วนตัว แต่การเล่าเรื่องก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ถ้างานไม่ใช่เรื่องส่วนตัว มันก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย

**แม้เราจะหลอกตัวเองมาเป็นเวลาหลายสิบปีว่า
งานไม่ใช่เรื่องส่วนตัว
แต่การเล่าเรื่องก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า
ทำงานไม่ใช่เรื่องส่วนตัว
มันก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย**

ตอน 1

คิดให้เป็นเรื่องเล่า

บทที่ 1

คิดให้เป็นเรื่องเล่า

เรื่องเล่าเรื่องแรกของเรามาจากครอบครัว และเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่ส่วนตัวมาก ๆ คุณตาของฉันเสียชีวิตก่อนที่ฉันจะลืมตา ดูโลกหกเดือน แต่เรื่องที่คุณแม่เล่าให้ฟังก็ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนได้รู้จักคุณตาจริง ๆ คุณตาเคยขายซีเรียลของเคลล็อกส์ในช่วงทศวรรษ 1940 และ 1950 คุณตาเป็นคนช่างพูดช่างคุย ชอบเล่าเรื่องตลกไปกษา ฉันมีภาพถ่ายคุณตานั่งแอ็คท่าเป็นนายพลอยู่บนหลังม้าแควที่แควร์นเสี่ยจนรับน้ำหนักของคุณตาแทบไม่ไหว หนึ่งในเรื่องที่คุณแม่เล่าให้ฟังก็คือเรื่องขำๆที่คุณตาชอบเล่า ตอนจบของเรื่องนี้คือแก่นสารหนังสือเล่มนี้ เรื่องเล่านี้มีอยู่ว่า

ชายคนหนึ่งเดินเข้าไปในร้านขายสัตว์เลี้ยงแล้วพูดว่า
“ผมอยากได้นกแก้วพูดได้ครับ”

คนขายตอบว่า “ได้สิครับ ผมมีนกสองตัวที่พูดได้
เจ้านกแก้วเขียวตัวใหญ่นี้เป็นนักพูดเลยละครับ” เขาเคาะ
กรงแล้วเจ้านกก็พูดว่า “พระเจ้าเลี้ยงดูข้าน้อย ข้าน้อยจะ
ไม่ขัดสน” พนักงานเล่าต่อว่า “มันท่องคัมภีร์ไบเบิลทั้งเล่ม

ได้จนขึ้นใจเลยครับ ส่วนเจ้าตัวสีแดงนี้อายุยังน้อย แต่มันก็กำลังเรียนรู้” เขาหันไปพูดกับนกว่า “พอลลืออยากกินขนม” ซึ่งเจ้านกก็พูดตาม “พอลลืออยากกินขนม”

ชายคนนั้นบอกกับเจ้าของร้านว่า “ผมจะซื้อเจ้าตัวเล็กนี้ แต่คุณต้องสอนผมว่าจะทำให้มันพูดได้อย่างไร”

“ได้เลยครับ ผมจะสอนให้” เจ้าของร้านรับปาก เขานั่งลงสอนวิธีการฝึกนกแก้วให้กับชายคนนี้อยู่นานนับชั่วโมง หลังจากนั้น เจ้าของร้านก็เอานกใส่กรง รับเงิน แล้วส่งลูกค้ากลับบ้านไปเริ่มฝึกนกตามวิธีการที่สอนไป

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ชายคนนี้ก็กลับมาที่ร้านด้วยท่าทางหงุดหงิดมาก

“นกที่คุณขายให้ผมมันไม่ยอมพูดเลย”

“ไม่พูดจริงหรือครับ คุณได้ทำตามคำแนะนำของผมหรือเปล่า” พนักงานถาม

“ทำสิ ทุกขั้นตอนเลยละ” ชายหนุ่มตอบ

“ถ้าอย่างนั้น นกมันจะคงเหงาน่ะครับ เอาอย่างนี้ คุณซื้อกระดาษเล็กๆ อันนี้แล้วเอาไปวางไว้ในกรง พอได้เห็นตัวมันในกระดาษ มันก็จะเริ่มพูดทันที”

ชายหนุ่มทำตามที่เจ้าของร้านแนะนำ แต่สามวันถัดมา เขาก็กลับมาอีก “ผมจะมาขอเงินคืน เจ้านกตัวนั้นมันไม่ยอมพูดเลย”

เจ้าของร้านหยุดคิดครู่หนึ่งแล้วตอบว่า “ผมมั่นใจว่า นกมันคงจะเบื่อแน่ๆ มันต้องอยากได้ของเล่น เอากระดาษชิ้นนี้ไปนะครับ ผมไม่คิดเงิน เอาไปแขวนไว้ในกรง พอมีอะไรทำ มันจะเริ่มพูดเองนั่นแหละครับ”

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ชายคนเดิมก็กลับมาที่ร้านอีกครั้ง คราวนี้เขาโกรธมากกว่าครั้งก่อนเสียอีก เขาเดินบึ้งบึ้งเข้ามา

ในร้าน ในมือถือกล่องรองเท้า “นกที่คุณขายให้ผมตายแล้ว”
เขาเปิดกล่องออก ช้างในมีนกกแก้วตัวน้อยนอนตายอยู่ “ผม
ต้องการเงินคืน” เจ้าของร้านตกตะลึง “ผมเสียใจจริง ๆ
ผมไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น บอกผมหน่อยสิ เจ้าของมัน
พยายามจะพูดบ้างไหม”

“อืม” ชายหนุ่มตอบ “มันพูดคำนี้ก่อนตาย”

เจ้าของร้านถามกลับว่า “มันพูดว่าอะไร” ชายหนุ่ม
ตอบว่า “มันพูดว่าอาหาร”

เจ้านกแก้วที่น่าสงสาร มันหิวจนขาดใจตายนั่นเอง

นกแก้วตัวนั้นต้องการอาหารไม่ต่างจากที่พวกเราต้องการเรื่องเล่า
ที่มีสารประโยชน์ ผู้คนกำลังโยนหาเรื่องเล่าที่มีความหมาย ในขณะที่
รอบ ๆ ตัวเรามีแต่เรื่องไกลตัวที่ถูกเติมแต่งสีสรรให้เป็นเรื่องเล่าที่น่าสนใจ
ซึ่งไร้ประโยชน์เหมือน ๆ กับการให้กระจกและกระดิ่งแก่คนที่กำลัง
จะอดตาย คนเรานั้นอยาการู้สึกได้ถึงความเป็นมนุษย์จากสารที่คุณจะ
สื่อไป เพื่อที่จะได้สัมผัสถึงความเป็นมนุษย์ที่เป็นสิ่งยืนยันว่ามี “คุณ”
(คนเดียวหรือกลุ่ม) เป็นคนส่งสาร การเรียนรู้วิธีการเล่าเรื่องส่วนตัว
สอนให้คุณรู้ว่า คุณควรจะถ่ายทอดความรู้สึกของความเป็นมนุษย์
ในสารที่คุณจะส่งออกไปอย่างไร

ไม่ว่าเป้าหมายของคุณคือการเล่าเรื่องเกี่ยวกับแบรนด์สินค้า
การสร้างเรื่องราวของผู้บริโภคบนโซเชียลมีเดีย การสร้างสรรค์เรื่องเล่า
ออกมาเป็นภาพ การเล่าเรื่องเพื่อให้ความรู้ การแปลความเรื่องเล่า
ของผู้ใช้มาสู่การออกแบบ หรือการสร้างเรื่องเล่าเพื่ออธิบายแนวคิด
ที่ซับซ้อนก็ตาม การหาเรื่องเล่าและเล่าเรื่องของตนเองก็เป็นการ
ฝึกสมองให้รู้จักคิดเป็นเรื่องราว

การคิดให้เป็นเรื่องเล่าจะทำให้มองเห็นภาพโลกแห่งความรู้สึก
ในเชิงอารมณ์ ความคิด และจิตวิญญาณ สำหรับมนุษย์นั้น ความ

รู้สึกสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด เราทำลายเรื่องจริงที่ไม่ชอบและยกย่องเรื่องโกหกที่ทำให้รู้สึกดีแทน เราพยายามควบคุมนิสัยนี้ด้วยการสอนตัวเองให้ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ และอาศัยข้อเท็จจริงวิธีการนี้ได้ผลดีทีเดียว แต่ถ้าคุณเรียนรู้ที่จะตัดสินใจอย่างมีเหตุผลตามข้อเท็จจริงอย่างเดียว ศักยภาพของคุณในการปลุกเร้าอารมณ์แสดวงหาเรื่องเล่า และเข้าใจธรรมชาติของอารมณ์ก็อาจไม่พัฒนาเท่าที่ควร หรือคุณอาจจะไม่มีศักยภาพเหล่านี้เลยก็ได้ หนังสือเล่มนี้จะช่วยเสริมสร้างทักษะใหม่ในการคิดสร้างสรรค์เรื่องเล่าให้กับคุณ ซึ่งทักษะนี้ก็จะไปเติมเต็มการคิดตามความเป็นจริงของคุณให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ข้อเท็จจริงสำคัญก็จริง แต่ความรู้สึกจะช่วยแปลความจริงของคุณให้ผู้ฟังเข้าใจได้

วิธีการคิดให้เป็นเรื่องเล่าแบบ S.E.E.

เหตุการณ์ที่มีผลต่ออารมณ์อย่างมีนัยสำคัญ (significant emotional event หรือ s.e.e.) สามารถนำมาเป็นเรื่องเล่าได้ ภาพต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่าคุณไม่สามารถมองเห็นภาพสองภาพในเวลาเดียวกันได้ ซึ่งก็เหมือนกับการสลัดไปมาระหว่างหยินและหยาง สมอซึ่งขาวและ

ซีก็ขาว หรือศาสตร์และศิลป์ คุณจะมองรูปสลัดไปสลัดมาเร็วแค่ไหนก็ได้ แต่ขณะที่มองเห็นรูปคน รูปแจกันก็จะหายไป และพอเห็นรูปแจกัน รูปคนก็จะหายไป เช่นเดียวกันกับเมื่อเรานึกถึงเรื่องเล่าแบบ s.e.e. เราอาจมองข้ามข้อมูลไปชั่วขณะหนึ่ง

**ข้อเท็จจริงสำคัญก็จริง
แต่ความรู้สึกจะช่วยแปล
ความจริงของคุณ
ให้ผู้ฟังเข้าใจได้**

เพื่อค้นพบเรื่องเล่าที่สร้างบริบทใหม่และมีความหมายมากพอที่จะเปลี่ยนวิธีการตีความข้อมูลของคนอื่น

เมื่อคุณเรียนรู้วิธีการที่จะสลับไปมาระหว่างการคิดตามข้อเท็จจริง (ภาพแจกัน) และการคิดเป็นเรื่องเล่า (ภาพคน) คุณก็จะสามารถให้คำตอบที่ถูกต้องได้ ซึ่งไม่เพียงแต่จะถูกต้องตามความเป็นจริงเท่านั้น แต่ให้ความรู้สึกว่าคุณถูกต้องด้วย ถ้าแค่มีคำตอบที่ถูกต้องอย่างเดียวก็พอ อย่างนั้นทุกคนที่อยากลดน้ำหนักก็แค่อ่านหนังสือเกี่ยวกับการลดน้ำหนักเล่มเดียวก็พอ ไม่ใช่เลย ในการเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นแค่รู้ว่าควรทำอะไรอย่างเดียวยังไม่พอหรอก เราต้องรู้สึก อยากทำด้วย

นักธุรกิจทั้งหลายอาจจะหวาดกลัวการคิดเป็นเรื่องเล่าอยู่หน่อยๆ เพราะการคิดแบบนี้ก็เท่ากับว่าเราต้องวางการคิดตามข้อเท็จจริงไว้ก่อน แล้วหันไปสนใจเรื่องเล่า อุปมาโหวหาร สำนักนเบรียบเปรย และปฏิภาณไหวพริบ ซึ่งอธิบายการตอบสนองทางอารมณ์ของเรา เช่นเดียวกับการดูรูปแจกัน/คน เราจะมองเห็นรูปหนึ่งแล้วเปลี่ยนไปมองเห็นอีกรูปหนึ่งก็ได้ โดยใช้เวลาในการมองเท่ากันทั้งสองรูปแล้วผสมผสานภูมิปัญญาจากทั้งสองรูปเข้าด้วยกัน เมื่อเปรียบเทียบ

ข้อเท็จจริง เราจะเห็นว่าเรื่องเล่ามีลักษณะคลุมเครือและเปลี่ยนแปลงไปเสมอ เราจึงต้องพยายามเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกด้วยการเรียนรู้ที่จะพูดภาษาของอารมณ์ที่คลุมเครือ แปรปรวน และไม่แน่นอน ซึ่งภาษาที่ว่านั้นก็คือ ภาษาเรื่องเล่า

ผลทางอารมณ์จากเรื่องเล่าที่ทรงพลังทำให้เราจำเป็นต้องหยุดการคิดวิเคราะห์ไว้ให้นานพอที่จะหาเรื่องราวเจอ เราจำเป็นต้องอาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่มีค่าใช้จ่ายสูงเพื่อเสาะหาความคิดที่เราสามารถค้นพบได้อย่างง่ายดายตายในระหว่างการเล่าเรื่องอย่างนั้นหรือ เมื่อไม่นานมานี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่เก็บได้จากบัตรประจำตัวพนักงานซึ่งฝังไมโครโฟน เช่นเซอร์ระบบสถานที่ และเซ็นเซอร์วัดอัตราเร่งไว้ได้เผยให้เห็นว่า เมื่อมีการจัดพื้นที่ส่วนกลางที่เหมาะสมกับการหยุดพักกินกาแฟสบายๆ เป็นเวลา 15 นาทีสำหรับทุกคน มาแทนเครื่องชงกาแฟสดหรูที่มีเพียงผู้บริหารระดับสูงเท่านั้นที่มีสิทธิ์ใช้ ประสิทธิภาพในการทำงานก็เพิ่มขึ้นและอัตราการลาออกก็ลดลง ที่เราต้องทำก็แค่การหาเรื่องเกี่ยวกับการอยู่รวมกันอย่างเสมอภาคและการเลือกปฏิบัติมาเล่า เพื่อปรับปรุงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและประหยัดงบประมาณการวิจัยที่ต้องใช้ไปกับการทดลอง

การคิดเป็นเรื่องเล่ามันเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติในระหว่างที่คุณกำลังรวบรวมและบอกเล่าเรื่องราวที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ชีวิตที่คนทั้งหลายคิดว่ามีคุณค่า เราารู้สึกว่าบางสิ่งมีความหมาย นั่นก็เป็นเพราะเรื่องราวเกี่ยวกับมันที่เราเล่าให้ตัวเองฟัง เรื่องเล่ามันเลียนแบบรูปแบบตีความที่ผู้คน สถาบัน และวัฒนธรรมถักทอไว้รอบๆ สถานการณ์ เรื่องเล่ามันลอยตัวอยู่เหนือความจริงและขีดเส้นระหว่างความเชื่อมโยงกับความไม่เชื่อมโยง ความดีกับความเลว และความสอดคล้องกับไม่สอดคล้อง เพื่อที่จะสร้างความหมายที่มาจากการตีความของแต่ละบุคคล

อะไรสำคัญ และทำไมจึงสำคัญ

ทุกวัฒนธรรมล้วนมีที่มาจากเรื่องเล่าและการเปรียบเทียบ ที่เป็นข้อสรุปมาจากชุดทางออกที่วัฒนธรรมนั้นๆ เลือกรับรับมือปัญหาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของมนุษย์ อย่างเช่น เราจะจัดการกับเวลา อำนาจ ความปลอดภัย เงิน จริยธรรมอย่างไร และมีอะไรอื่น ๆ อีกที่สำคัญ ถ้าสิ่งใดสำคัญต่อวัฒนธรรม คุณก็จะค้นพบเรื่องราวที่บอกว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ฉันได้ยินมาว่าในรัสเซียเมื่อได้รับข้อเสนอที่ดีกว่า สัญญาซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ก็จะกลายเป็นโมฆะเพราะ “ชาวรัสเซียชอบใช้กฎ แต่ไม่ชอบทำตามกฎ” ในฐานะที่เป็นชาวอเมริกัน ฉันก็ย่อมมีแนวทางของตัวเอง แต่เรื่องที่ได้ยินมานี้ก็ทำให้ฉันรู้ว่าอะไรเป็นยังไงและควรจะทำตัวอย่างไร

สิ่งดี ๆ หลายอย่างเกิดขึ้นได้จากการคิดให้เป็นเรื่องเล่า เวลาที่รู้ว่าตัวเอง *ควร* ทำอะไร แต่ *รู้สึก* ว่าไม่อยากทำ การนึกถึงเรื่องเล่าที่ถูกต้อง อาจทำให้คุณรู้สึกอยากทำมันขึ้นมาก็ได้ ตอนฉันสอนการเล่าเรื่องให้กับบรรดาผู้บริหารนั้น บางคนอยู่ในจุดที่กำลังจะหมดไฟ แต่เมื่อได้เล่าว่าทำไมพวกเขาถึงเลือกทำอาชีพนี้ ต่างก็บอกว่ารู้สึกมีชีวิตชีวา และซาบซึ้งใจมากขึ้น

การได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับข้อความที่อาจารย์พี่เลี้ยงส่งมาให้โดยที่ฉันไม่ได้คาดคิดมาก่อน ความว่า “ผมชื่นชมคุณมาก” ทำให้ความรู้สึกของฉันเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าอัศจรรย์ หลังจากนั้น เมื่อฉันเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนฟังระหว่างอาหารเที่ยง มันก็ทำให้ความรู้สึกของ

**สิ่งดี ๆ หลายอย่างเกิดขึ้น
ได้จากการคิดให้เป็นเรื่องเล่า
เวลาที่รู้ว่าตัวเอง *ควร* ทำอะไร
แต่ *รู้สึก* ว่าไม่อยากทำ
การนึกถึงเรื่องเล่าที่ถูกต้อง
อาจทำให้คุณรู้สึก
อยากทำมันขึ้นมาก็ได้**

เพื่อนคนนั้นเปลี่ยนไปเหมือนกัน เพื่อนเอาแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ในขณะที่ความรู้สึกเครียดของฉันเปลี่ยนเป็นความอิมมอกอิมใจที่ได้รับคำชม

ลองสังเกตสภาพร่างกาย ความสนใจ อารมณ์ และพฤติกรรมของตัวเองในเวลาที่คุณนึกถึงความรักครั้งแรกดูสิ ตอนนั้นคุณอายุเท่าไร ทรงผมและเสื้อผ้าของคุณเป็นอย่างไร ลองนึกถึงภาพที่คุณให้ความสนใจ การพบกัน โอกาสที่จะได้พบกัน และความฝันที่จะได้พบกันทุกครั้งดู จงจดจ่ออยู่กับความคิดนั้นจนกระทั่งคุณสัมผัสได้ถึงความรู้สึกในตอนนั้นได้ คุณยิ้มออกมาหรือยัง รู้สึกอยากจะลงมือทำอะไรสักอย่างแล้วใช่ไหม ไม่นั่นละ คุณอาจจะอยากรู้ว่าตอนนี้แฟนเก่าที่ห่างเหินไปนานอยู่ที่ไหนก็ได้

ที่นี้มาเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเดินทางที่น่ารื่นรมย์น้อยกว่าบ้าง ย้อนกลับไปสมัยมัธยมปลายและลองนึกถึงความอับอายจากการถูกปฏิเสธหรือเหตุการณ์น่าขายหน้าครั้งไหนก็ได้ เลือกลงมาสักเหตุการณ์หนึ่ง หากคุณเป็นเหมือนกับคนส่วนใหญ่ ก็ต้องเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้บ่อยๆ ในสมัยที่เรียนมัธยมปลาย ที่นี้ฟังความสนใจทั้งหมดไปที่ความทรงจำที่น่าอับอายครั้งนั้น นึกถึงชื่อคน สถานที่ และสร้างเหตุการณ์นั้นขึ้นมาอีกครั้ง ตอนนี้อลองสังเกตร่องรอยของความรู้สึกในตอนนั้นเมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวผุดขึ้นในใจอีกครั้งดู คุณอาจรู้สึกอยากทำอะไรสักอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ประสบการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีก การทดลองนี้แสดงให้เห็นว่า ความสนใจ ซึ่งในที่นี้คือความสนใจในความทรงจำ ซึ่งทำให้อารมณ์ความรู้สึกแปรเปลี่ยนไป ทำให้ความจริงในปัจจุบันของคุณแปรเปลี่ยนไปได้อย่างไร

กฎแฉ่สำคัญสำหรับการคิดให้เป็นเรื่องเล่าก็คือ คุณต้องรู้ก่อนว่าเรื่องอะไรที่กระตุ้นความรู้สึกของคุณได้ จากนั้นค่อยหาเรื่องเล่าที่กระตุ้นความรู้สึกของคนอื่นด้วย ทักษะที่คุณพัฒนาขึ้นมาโดยเริ่มจากภายในตัวเองก่อนจะช่วยให้คุณเรียนรู้วิธีการที่เรื่องเล่าสามารถกระตุ้นความรู้สึกที่จูงใจให้เราลงมือทำอะไรบางอย่าง

การคิดให้เป็นเรื่องเล่าไม่ใช่สิ่งตรงข้ามกับ การคิดตามข้อเท็จจริง

การเรียนรู้วิธีคิดให้เป็นเรื่องเล่าไม่ได้ทำให้ทักษะการคิดตามข้อเท็จจริงของคุณเสื่อมถอยลงไป คุณยังสามารถวิเคราะห์ข้อถกเถียงส่วนระหว่างผลตอบแทนต่อต้นทุนได้อย่างดีเยี่ยมเหมือนเดิม แต่ถ้าคุณมักจะใช้เครื่องมือแบบอิงข้อเท็จจริงอย่างการวิเคราะห์ต้นทุนเหตุของปัญหาหรือสถิติเพื่อบ่งชี้ว่าสิ่งใด “ถูก” หรือ “ผิด” การเปลี่ยนมาใช้วิธีคิดเป็นแบบอิงจากความรู้สึกส่วนบุคคลอาจทำให้รู้สึกไม่ค่อยดีนัก จงจำไว้ว่าเมื่อเราคิดให้เป็นเรื่องเล่านั้น เราจะต้องไม่ละทิ้งตรรกะตามข้อเท็จจริงและผลที่สามารถวัดได้ไป เราเติมเต็มข้อเท็จจริงให้สมบูรณ์ด้วยการคิดให้เป็นเรื่องเล่าซึ่งสะท้อนทั้งรูปแบบของอารมณ์และการรับรู้ของคนอื่นและตัวเราเอง การคิดให้เป็นเรื่องเล่านั้น เป็นการพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่า คนเราอาจตัดสินใจถูกต้องด้วยการใช้เหตุผลที่ไม่เข้าท่าและยังเป็นการเปิดหูเปิดตาให้เรามองเห็นว่าสิ่งที่ผิดอาจกลายเป็นสิ่งที่ดี และสิ่งที่ถูกอาจเป็นสิ่งที่ผิดได้อย่างไร โดยที่ไม่ต้องใช้ในการแก้ไขปัญหาลักษณะแบบลวกๆเกินไป หรือทำให้เรื่องร้ายแรงเฉื่อยฉาบไปเป็นศูนย์

คนที่มีความพรสวรรค์บางคนสามารถคิดแบบอิงข้อเท็จจริงและแบบอิงอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวได้อย่างไม่มีที่ติ ไม่ต่างจากเด็กอัจฉริยะที่เล่นเปียโนอย่างคล่องแคล่วเลย แต่คนส่วนใหญ่ถนัดเพียงด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น การศึกษาแบบตะวันตกมักจะเน้นไปที่การผลิตนักคิดวิเคราะห์จากข้อเท็จจริงมากกว่า การคิดด้วยสมองซีกขวา การตีความเชิงศิลปะ และโลกอันเร้นลับของหยินมีลักษณะเหมือนกับการคิดให้เป็นเรื่องเล่ามากเสียจนบางครั้งให้ความรู้สึกเหมือนว่าเป็นสิ่งที่แทนกันได้ ในทางกลับกัน หากคุณเป็นคนประเภทที่ถนัดใช้สมองซีกซ้าย สนใจวิทยาศาสตร์ และมีพลังหยางอยู่มาก การคิด

ให้เป็นเรื่องเล่าก็จะเป็นทางลัดที่พาคุณไปสู่การค้นพบความคิดสร้างสรรค์อันมีมนุษย์เป็นจุดศูนย์กลาง และยังช่วยให้คุณสร้างความผูกพันทางอารมณ์ได้ดีขึ้นด้วย

ลดเสียงวิจารณ์ในหัว

เสียงวิจารณ์ในหัวของคุณอาจทำลายความน่าเชื่อถือของการคิดให้เป็นเรื่องเล่า ด้วยการกล่าวหาว่าเป็นเรื่องของความรู้สึกส่วนตัวไร้เหตุผล หรือลำสมย์ ปัจจุบันนี้ เรื่องเล่าเป็นเรื่องที่คนให้ความสนใจกันมาก แต่กระบวนการสรรหาเรื่องเล่าและการเล่าเรื่องกลับถูกมองว่าเชย หรือพูดตรงๆก็คือโบราณไปแล้ว การคิดตามข้อเท็จจริงอาจทำให้เราพยายามปรับปรุงกระบวนการนี้ให้ทันสมัยด้วยเทคโนโลยีระบบอัตโนมัติ หรือการวัดผล แต่จงระวัง เพราะคุณอาจจะเพ่งทำลายสิ่งที่ตัวเองพยายามจะทำความเข้าใจไป

ตัวฉันเองก็ไม่ค่อยชอบพวกเทคนิคทั้งหลายที่พยายามเปลี่ยนลักษณะด้านอารมณ์ความรู้สึกส่วนบุคคลของเรื่องเล่าให้กลายเป็นสูตร หรือกลวิธีต่าง ๆ ฉันได้ยินคนพูดกันว่าเรื่องเล่าจะต้องมีตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบเสมอ ให้ตายเถอะ! ทุกอย่างก็มีตอนต้น กลาง และท้ายทั้งนั้นแหละ ในทางเดียวกัน คุณอาจมีโครงเรื่อง ตัวละคร แก่นเรื่อง และจุดวิกฤติ แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์ที่ดีก็เป็นได้ การปฏิสัมพันธ์ใด ๆ ก็ตามที่ทำให้สัมผัสได้ถึงความหมายในทางอารมณ์และประสบการณ์ซึ่งทำให้ทั้งคนฟัง และ คนเล่ารู้สึกพึงพอใจล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องเล่าทั้งสิ้น

เรื่องเล่าไม่ได้แค่แสดงให้เห็นภาพวิธีการคิดของมนุษย์ก่อนที่เราจะค้นพบวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องเล่ายังสะท้อนวิธีการที่สมองของมนุษย์ยังคงใช้คิดอยู่ ชั้นตอนแรก คือ การระบับความคิด

เชิงข้อเท็จจริงไว้ก่อนแล้วค้นหารหัสคำสั่งของอารมณ์มนุษย์ หรือก็คือประสบการณ์นั่นเอง เรื่องเล่าถูกเข้ารหัสโดยสมองส่วนอารมณ์ และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ระบบลิมบิก อะมิกดาลา และส่วนสำคัญอื่นๆ ในสมองที่ฟังพาประสาทสัมผัสทั้งห้ามากกว่าสัญลักษณ์ต่างๆ อย่างตัวเลขหรือตัวอักษร ในส่วนนี้ ตัวเลขและภาษาไม่สามารถสะท้อนความเป็นจริงทางกายภาพได้ดีเท่ากับความทรงจำและภาพ ส่วนของสมองเหล่านี้มองว่าประสบการณ์เป็นครูที่ดีที่สุด เรื่องเล่าก็ไม่ต่างจากประสบการณ์มากนัก เพราะมันเป็นประสบการณ์ที่จำลองมาจากเหตุการณ์จริง

เรื่องเล่าไม่ได้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ตรรกะแบบดั้งเดิมและเรื่องเล่ายังอาจเปลี่ยนแปลงการตีความสิ่งที่สำคัญและมีความหมายของคุณไปได้ในชั่วพริบตา คุณจะรู้สึกสับสนในตอนแรก แต่พอเริ่มคุ้นเคยคุณก็จะพบว่านี่แหละคือความมหัศจรรย์ของการคิดให้เป็นเรื่องเล่า

ชวานาชราคนหนึ่งมักจะใช้เวลายามบ่ายในแต่ละวันไปกับการพูดคุยกับเพื่อนบ้านจอมสอดรู้ที่แวะมาหาเวลาเดิมทุกวันด้วยความอดทน บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่มาเยี่ยมเยียนตามปกติ จู่ๆ เพื่อนบ้านก็พูดขึ้นว่า “คุณซื้อม้ามาใหม่หรือครับ เมื่อวานผมเห็นม้าแค่ตัวเดียว แต่ตอนนี้เห็นมีตั้งสองตัว”

ชวานาจึงเล่าให้เพื่อนบ้านฟังว่า ม้าตัวนี้ที่ไม่มีเครื่องหมายบนตัวและดูท่าทางว่าจะไม่มีเจ้าของเดินหลงเข้ามาในฝูงของเขาได้อย่างไร เขาบอกกับเพื่อนบ้านว่า เขาถามทุกคนที่รู้จักแล้วและเมื่อไม่มีใครเป็นเจ้าของม้าตัวนี้ เขาจึงตัดสินใจจะดูแลมันจนกว่าจะหาเจ้าของม้าพบ

เพื่อนบ้านบอกกับเขาว่า “คุณโชคดีจริงๆ เมื่อวานยังมีม้าแค่ตัวเดียว แต่วันนี้มีตั้งสองตัวแน่ะ” ชวานาตอบ

กลับไปว่า “บางที่อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ รอดูกันไปก่อนดีกว่า”

วันรุ่งขึ้น ลูกชายของชานาพยายามขึ้นขี่ม้าตัวใหม่ แต่ก็ตกลงมาและขาหัก ปายวันนั้น เพื่อนบ้านบอกกับชานาว่า “คุณโชคไม่ดีเลย ตอนนี้นี้ลูกชายก็ช่วยงานในนาไม่ได้เสียแล้ว” ชาวไร่ตอบกลับไปว่า “บางที่อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ รอดูกันไปก่อนดีกว่า”

วันถัดมา มีทหารมาตระเวนหาชายหนุ่มในหมู่บ้านเพื่อคัดเลือกไปเป็นทหารสู้ในสงคราม ลูกของชานาไม่ถูกคัดเลือกเพราะขาหัก เพื่อนบ้านพูดกับชานาอีกครั้งว่า “คุณช่างโชคดี” ซึ่งชานาก็ตอบกลับไปเหมือนเดิมว่า “บางที่อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ รอดูกันไปก่อนดีกว่า”

นี่คุณสิว่าเราเสียเวลาไปมากแค่ไหนกับการถกเถียงกันว่าอะไรจริงหรืออะไรไม่จริง ทั้งๆที่ทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับเรื่องที่เราเล่าให้ตัวเองฟังทั้งนั้น ชานาทั้งโชคไม่ดีและโชคร้ายขึ้นอยู่กับเรื่องเล่า จะโชคดีหรือโชคร้ายก็ถูกทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับว่าคุณอยู่ตรงจุดไหนของเรื่องเล่า การคิดให้เป็นเรื่องเล่านั้นปรับการตัดสินใจและกลวิธีการดำเนินเรื่องให้สอดคล้องกับมุมมองที่เปลี่ยนไปแทนการบังคับให้ความคลุมเครือคลี่คลาย กลายเป็นความเข้าใจผิดๆของพวกรสนิยมต่ำ เราารู้ว่าอย่างไรเสีย พรุ่งนี้ทุกอย่างก็จะเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น เราอาจเลือกยึดมั่นในสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง นั่นคือ ความหมายและสัจธรรมเรื่องเล่าที่กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกเน้นย้ำถึงความจริงที่เป็นจริงมาตั้งแต่ก่อนที่เราจะเกิดและยังคงเป็นความจริงหลังจากที่เราจากโลกนี้ไปแล้ว

คนในโลกตะวันตกเสียเวลาและกำลังไปมากมายเพื่อการเรียนรู้ที่จะแยกอารมณ์ความรู้สึกออกจากการตัดสินใจ ทว่าการตัดสินใจ

ที่ละเลยความรู้สึกก็มักจะถูกมองผ่านไปง่าย ๆ เช่นกัน การคิดให้เป็นเรื่องเล่าไม่ใช่การนำเอาอารมณ์ความรู้สึกกลับมาสู่การตัดสินใจ แต่มันช่วยให้เรา เข้าถึง อารมณ์ความรู้สึกที่มีมาตั้งแต่ยุคเริ่มต้นของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

การคิดให้เป็นเรื่องเล่าอาจทำให้คุณรู้กลัวหรือไม่แน่ใจ แต่ก็อย่างที่เพื่อนจิตแพทย์ของฉันได้กล่าวไว้ว่า คนตาบอดที่อยู่ดี ๆ เกิดมองเห็นขึ้นมาคงไม่ควักลูกตาตัวเองออกเพียงเพราะเห็นอะไรบางอย่างที่น่ากลัว เรื่องเล่าเพียงแต่ทำให้เรามองเห็นรูปแบบของเหตุผลทางอารมณ์ในสิ่งที่ถูกต้องของมัน เพื่อที่คุณจะได้มองเห็นหนทางที่ดีที่สุดในการไปสู่จุดหมายปลายทางที่อยากไป

หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณให้มีพื้นฐานในการใช้เรื่องเล่าเป็นเครื่องมือคู่ใจ สำหรับคนที่ตลอดชีวิตถูกกำหนดให้มองทุกอย่างตามข้อเท็จจริงและมีเหตุผลนั้น การปล่อยให้อารมณ์ความรู้สึกกลับมามีอิทธิพลในการตัดสินใจอาจทำให้คุณรู้สึกไม่แน่ใจได้ ในการทำงาน การเล่าเรื่องสามารถปลุกความรู้สึกที่ถูกกันออกจากตัดสินใจส่วนบุคคลมาเนิ่นนานและนั่นอาจทำให้คนที่เชื่อว่าอารมณ์ไม่สำคัญรู้สึกกลัวได้เช่นกัน เรื่องเล่าเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังมาก เมื่อคุณปลดปล่อยเรื่องเล่าใหม่ออกมา เท่ากับว่าคุณได้นำพาคนอื่น ๆ ไปสู่มุมมองใหม่ๆ และการเปลี่ยนแปลงในด้านความหมายและพฤติกรรม ซึ่งก็เท่ากับว่าคุณได้เปลี่ยนแปลงอนาคตเลยที่เดียว